

řadí (viz rozh. čís. 7819, 11286 Sb. n. s.), při čemž zájemné popsání těchto svršků má jen účel evidenční (rozh. čís. 7339, 11286 a j. Sb. n. s.). Spokojil-li se Sch. v onom sporu zájemným popsáním části svršků povinné, totiž jejího kuchyňského náradí, pak nelze v podání oné žaloby spatřovati ohlášení zákonného zástavního práva Sch-a na soudě podle § 1101, první odstavec, druhá věta obč. zák. také v příčině oněch svršků, které zájemně popsány nebyly. Když tyto zájemně nepopsané svršky byly z nařízení exekučního soudu dodatečně (začátkem října 1934) z najatých místností odstraněny, pak zaniklo zákonné zástavní právo Sch-a k těmto svrškům, ježto jmenovaný neohlásil k nim do 3 dnů své právo (§ 1101 obč. zák.), nýbrž zažádal o jejich zájemné popsání teprve 11. listopadu 1932. Zánik svého zákonného zástavního práva nemohl Sch. odvrátiti tím, že převzal svršky z pronajatých místností odstraněné do uschování, a to ani tehdy ne, kdyby to byl učinil v úmyslu udržeti tím své zákonné zástavní právo v příčině dotčených svršků. Pro správnost tohoto názoru svědčí i ustanovení druhého odstavce § 1101 obč. zák., poskytující pronajímateli možnost, aby na vlastní nebezpečí zadržel svršky nájemcovy, stěhuje-li se tento, ač nájemné není zapraveno nebo zajištěno, neboť také v tom případě musí do 3 dnů zažádati za zájemné popsání svršků. Jest proto bez významu mezi stranami sporná okolnost, zda Sch. vzal do uschování dotčené svršky jen v exekuční věci vymáhajícího věřitele L., nebo také k zajištění nájemného, na něž měl sám nárok. Jediné rozhodující jest v souzeném případě okolnost, zda a která část svršků povinné, které byly v této exekuční věci veřejnou dražbou prodány a jejichž výtěžek se rozvrhuje, byla zájemně popsána ve prospěch pronajímatele Sch. ještě před tím, než došlo k zabavení svršků v exekuční věci vymáhajícího věřitele L., neboť jen k těmto již před tím zájemně popsaným svrškům bylo by příslušelo Sch-ovi zákonné zástavní právo předcházející zástavnímu právu L-a i po jejich odstranění z pronajatých místností, a měl by proto Sch. také nárok na onu část rozvrhové podstaty, která byla docílena exekučním prodejem dotčených svršků (srov. rozh. čís. 11286 Sb. n. s.). Rekursní soud, vycházeje z nesprávného právního posouzení věci, neučinil v této příčině žádná skutková zjištění, čímž znemožnil dovolacímu soudu, aby rozhodl ve věci samé.

Čís. 15296.

Právní postavení věřitele v konkursním řízení, přísluší-li mu veřejno-právní pohledávka.

Nárok na náhradu škody proti nemocenské pojišťovně, dovozovaný z toho, že učinila bezdůvodný návrh na prohlášení konkursu o jmění dlužníka pro nedoplatek příspěvků, i když pochází z úkonu veřejno-právního, není vyloučen z uplatňování pořadem práva, pokud jde o útraty právního zastupování při hájení se proti návrhu tomu.

(Rozh. ze dne 13. června 1936, R II 133/36.)

Žalovaná pojišťovna vzala návrh na uvalení konkursu na jmění nynější žalobkyně zpět. Žalobkyně tvrdí, že návrh byl učiněn bez právních předpokladů v § 69 konk. ř. uvedených, tudíž bez důvodu, a domáhá se na žalované náhrady útrat právního zastupování a hájení se proti tomuto bezdůvodnému návrhu. P r v ý s o u d vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva o tomto nároku. R e k u r s n í s o u d námitku tu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nárok na náhradu škody nemůže ovšem míti jinou povahu, než jakou mělo porušení, z něhož jest vyvozován, a nepatří proto nároky na náhradu škody z porušení neb opominutí veřejnoprávních povinností na pořad práva, jak bylo vysloveno a odůvodněno v rozhodnutích nejvyššího soudu čis. 10004, 11953, 13441 Sb. n. s., v rozhodnutí senátu pro kompetenční konflikty č. 734/31, uveřejněném v dodatku svazku XIII b) Sb. n. s. z roku 1931 (na straně 1596). Žalobkyně neopírá však svůj nárok na náhradu škody o to, že žalovaná porušila neb opominula některou z veřejnoprávních povinností uložených jí zákonem čis. 221/24 v doslovu zákona čis. 184/28 Sb. z. a n., nýbrž opírá svůj nárok o to, že žalovaná učinila bezdůvodný návrh na vyhlášení konkursu bez právních předpokladů uvedených v § 69 konk. ř. čis. 64/31 Sb. z. a n. a že vzala svůj návrh zpět. I kdyby se vymáhání pojistného nemocenskou pojišťovnou (§ 175 zákona čis. 221/24 v doslovu zákona čis. 184/28 Sb. z. a n.) a v důsledku toho i její návrh na vyhlášení konkursu posuzoval jako úkon veřejné správy, neplyne z toho, že zažalovaný nárok o náhradu škody jest vyloučen z uplatňování pořadem práva. Neboť škoda žalobkyní tvrzená záleží v útratách zastupování a hájení se žalobkyně proti bezdůvodnému prý návrhu na vyhlášení konkursu. Jde tedy žalobkyni o náhradu útrat, o nichž zásadně v soudním řízení rozhoduje soud podle výsledku řízení nehledě k tomu, zda jde o pohledávku veřejnoprávní nebo soukromoprávní, což plyne z §§ 40 a násl. c. ř. s., § 78 ex. ř. a § 11 zákona čis. 100/31 Sb. z. a n. V konkursním řízení ovšem obdobná ustanovení podle § 189, odstavec (1) konk. ř. neplatí, to však nikoliv proto, že by rozhodování o útratách způsobených bezdůvodným návrhem bylo odňato pravomoci soudu, učinil-li takový návrh věřitel s pohledávkou veřejnoprávní, nýbrž pro zvláštní povahu konkursního řízení, ač i tu jest ona zásada v podstatě zachována co do útrat způsobených opožděnou přihláškou v § 109, odstavec (2) konk. ř., a to bez rozdílu, zda jde o konkursní pohledávku veřejnoprávní nebo soukromoprávní (§§ 54 až 56 a 69 konk. ř.). Nemá-li konk. řád ustanovení obdobná, lze se ovšem útrat způsobených bezdůvodným návrhem na vyhlášení konkursu domáhati jen, lze-li navrhovateli přičítati zavinění (§§ 1295 a násl. obč. zák.), což lze uplatniti pořadem práva. Nakládá-li konkursní řád s konkursními věřiteli — ať veřejnoprávními, ať soukromoprávními — stejně až na výjimky zákonem stanovené, o něž tu však nejde, není důvodu od zásady té se odchýliti ani tehdy, jde-li

o náhradu škody způsobené bezdůvodným návrhem na vyhlášení konkursu. Neboť, použil-li veřejnoprávní věřitel soukromoprávního prostředku k vymáhání své pohledávky, musí se podříditi všem důsledkům tohoto soukromoprávního prostředku právě tak, jako jiný konkursní věřitel, a podal-li návrh na vyhlášení konkursu bez předpokladů § 69 konk. ř., vzešel by tím žalobkyni soukromoprávní nárok, jenž není vyloučen z uplatňování pořadem práva.

Čís. 15297.

K § 271 ex. ř.

K výjimečnému způsobu zpeněžení je třeba svolení všech zástavních věřitelů, kteří až do usnesení o povolení tohoto způsobu zpeněžení nabyli na prodávaných svršcích zástavních práv.

(Rozh. ze dne 13. června 1936, R II 246/36.)

Vymáhající věřitelka podala podle § 271 ex. ř. návrh na převzetí zabavených věcí. Prvým soudem tomuto návrhu vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Usnesení je datováno dnem 3. března 1933 a v této době byla Greta P. jedinou vymáhající věřitelkou a odpovídalo by napadené usnesení zákonu, kdyby bylo bývalo vydáno skutečně dne 3. března 1933. Dle exekučních spisů a zájemního protokolu ze dne 7. března 1933 nabyli stěžovatelé na uvedených věcech dne 7. března 1933 zástavního práva. Jak bylo zjištěno v mezitímním řízení, bylo napadené usnesení vydáno ve skutečnosti mezi 7. a 9. březnem 1933, dozajista však po dni, kdy stěžovatelé nabyli práva zástavního, usnesení bylo datováno dnem 3. března 1933, protože aktuár byl názoru, že usnesení musí dostati datum dne, kdy se konal rok o návrhu na převzetí. V době skutečného rozhodnutí bylo dle § 271 ex. ř. schválení návrhu na převzetí předmětu možno jen za souhlasu manželů Ferdinanda a Olgy S. (stěžovatelů), protože tito v této době již nabyli zástavního práva k předmětům, o něž se tu jedná, a jejich pohledávky nejsou úplně uhrazeny přejímací cenou. Protože tito výslovně prohlašují, že s převzetím dle § 271 ex. ř. nesouhlasí, neodpovídá napadené usnesení zákonu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názoru stěžovatelky, že převzetí zabavených věcí podle § 271 ex. ř. nepředpokládá svolení osob, které nabyly zástavního práva na věcech, jež mají býti převzaty, až po roku ustanoveném ke slyšení dlužníka, nelze přisvědčiti. Podle uvedeného předpisu je totiž k použití tohoto výjimečného způsobu zpeněžení třeba nikoli jen slyšení dlužníka a tedy v tom směru potřebného řízení, nýbrž i svolení vymáhajícího věřitele, není-li jím sám návrhovat, a osob, které k zabaveným předmětům na-